

να αρνηθούμε τα πρέπει...

Σε μια προσπάθεια επανακαθορισμού της καθημερινής μας ζωής και επιλέγοντας να εξετάσουμε την κίνηση μας στο κοινωνικό πεδίο με μια κριτική ματιά, επιθετική προς νοοτροπίες και στάσεις που ξελιθούν από τον καταναλωτισμό, την ιδιοκτησία, το κέρδος, τη ξενοφοβία και την απομάκρυνση του ανθρώπου από το φυσικό περιβάλλον, αποτυπώνουμε κάποιες σκέψεις και προβληματισμούς σχετικά με την αυτοδιαχείριση της ζωής μας μέσω της επανοικειοποίησης των «δημόσιων χώρων». Σε καιρούς που το σύνολο της ανθρώπινης δραστηριότητας ρυθμίζεται και ετεροκαθορίζεται από ιεραρχικά δομημένους μηχανισμούς, που κύριο, αν όχι μοναδικό στόχο, έχουν το κέρδος, οι «δημόσιοι χώροι» δεν αποτελούν παρά κομβικό σημείο του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Οι ελεύθεροι χώροι και τα πάρκα ολοένα λιγυστεύουν καθώς η τύχη τους εγκαταλείπεται και γίνονται βορά των ιδιωτικών και κρατικών συμφερόντων. Η ανάπλαση, μια άλλη λέξη για την οικονομική εκμετάλλευση όσου πρασίνου έχει απομείνει, αφήνει πίσω της τσιμέντο και κομμένα δέντρα. Αντί για φυτά, στις πλατείες ξεφυτρώνουν τραπεζοκαθίσματα και τα πάρκα γίνονται parking. Μόνιμη συντροφιά στις πλατείες και στους δρόμους είναι οι κάμερες και οι κάθε λογής, ένστολοι ή μη, χειριστές του κοινωνικού ελέγχου με στόχο τη διάχυση του φόβου και την καταστολή κάθε επιλογής που αποκλίνει από τα κοινωνικά στερεότυπα τα οποία μας επιβάλλονται από τα παιδικά μας κιόλας χρόνια.

Από παιδιά αποξενωνόμαστε από τις ανάγκες και εν τέλει από την ίδια μας τη ζωή. Μαθαίνουμε να λειτουργούμε σύμφωνα με ελεγχόμενα εμπορευματικά πρότυπα. Ττισιρίκια εξαργυρώνουμε τις λιγιστές ώρες παιχνιδιού σε ελεγχόμενους χώρους-παιδότοπους, ανυπομονούμε να πάμε στα τεράστια μαγαζιά αυτοματοποιημένων πλαστικών παιχνιδιών μαζικής παραγωγής και μαθαίνουμε να αγαπάμε εικονικούς φίλους και ζώα- τους ψεύτικους ήρωες της τηλεοπτικής και ηλεκτρονικής μας πραγματικότητας.

Τα ομαδικά παιχνίδια και τα παιχνίδια ρόλων (π.χ. κλέφτες και αστυνομικοί, πειρατές, κλπ) παλιότερα σε πλατείες και αλάνες- έννοιες πια δυσεύρετες σε αυτήν την ασφυκτική πόλη- μας έδιναν τη δυνατότητα να επικοινωνούμε, να συνεργαζόμαστε και να καλλιεργούμε τη φαντασία και τη δημιουργικότητά μας. Το ελεύθερο παιχνίδι πια, αν και αναπόσπαστο σταυροδρόμι για την κοινωνικοσυναισθηματική μας ανάπτυξη λάμπει δια της απουσίας του από την καθημερινή μας ζωή.

Όλα αυτά έχουν στόχο και αποτέλεσμα τη δημιουργία μοναχικών, ανταγωνιστικών ατόμων-καταναλωτών που θεωρούν δεδομένο πως τίποτα δεν μπορεί να μοιραστεί χωρίς οικονομικό ή άλλου είδους αντάλλαγμα, πως οι ανάγκες τους είναι τόσες όσες μπορούν να πληρώσουν. Μας γίνεται επίκτητη πεποίθηση και επιβεβλημένη ανάγκη να αναθέτουμε σε ειδήμονες και ειδικούς την επεξεργασία και πραγμάτωση των επιθυμιών μας, έξω από εμάς για εμάς, να περιορίζομαστε στο ατομικό μας κλουβί, να καταναλώνουμε και να καταναλωνόμαστε.

Με μια αδιόρατη αίσθηση ότι τρέχουμε να προλάβουμε, συρρικνώνουμε τη φαντασία μας εγκλωβίζοντας την ανάμεσα στο σχολείο, το φροντιστήριο, τις ξένες γλώσσες, το πανεπιστήμιο και τη μισθωτή εργασία, εναποθέτοντας τη ζωή μας στο μέλλον. Σε ένα μέλλον που γίνεται παρόν και ξαναχάνεται προς τα εμπρός αφήνοντας εμάς πάντα πίσω. Στοχεύουμε μέσω της μισθωτής εργασίας στην απόκτηση περισσότερων υλικών αγαθών που δε μας προσφέρουν τίποτα ενώ ζοδεύουμε το λιγιστό «ελεύθερο» χρόνο μας σε τσιμεντένια πολυκαταστήματα-τερατουργήματα, ψώνια και ψεύτικα χαμόγελα.

Δε μένει παρά να συναντηθούμε. Να βρεθούμε στα πάρκα, στις πλατείες και στους δρόμους. Να μιλήσουμε, να γνωριστούμε, να δράσουμε με όπλα την αυτοοργάνωση, την αυτομόρφωση και την αλληλεγγύη. Όχι ο καθένας για τον εαυτό του, αλλά εμείς για εμάς ενάντια σε κάθε λογική κοινωνικού αποκλεισμού, οικονομικής εκμετάλλευσης και επιβολής.

Να βιώσουμε τη ζωντάνια της συλλογικής δημιουργικότητας και δράσης. Να γκρεμίσουμε τους επίπλαστους διαχωρισμούς, τις κοινωνικά κατασκευασμένες ταυτότητες και την αβάσταχτη ροή της κανονικότητας. Αντιλαμβανόμενοι την αυτοοργάνωση ως μέσο οριζόντιας επικοινωνίας και αντίστασης.

Να πειραματιστούμε έχοντας στόχο να ζήσουμε το μέγεθος, την ομορφιά και τη δυναμική όσων μπορούμε να καταφέρουμε στο τώρα. Να συλλογικοποιήσουμε τις αρνήσεις μας επιθετικά προς όλα αυτά που ετεροκαθορίζουν τα ατομικά και κοινωνικά μας θέλω.

να γκρεμίσουμε την πόδη φνδακή